

JORDI BRIZO

EL PERFIL

Nova Casa | *Zelá*

Agraïments

Als meus pares per posar-m'ho tot tan fàcil. Al Jordi Carbonell (Carbo, Fryluka musical) per se el meu lector Alpha i Omega, el meu preeditor a l'ombra i el meu «amic per sempre, lailo lailo lailolà». A la meva parella Gise per acompanyar-me a la vida i durant el procés d'escriptura. T'estimo! A la correctora Núria (Nusansu), pel teu treball invisible però indispensable. Al meu editor Joan Adell, a la meva coordinadora Edith Gallego, a les correctores de les versions en castellà i català, Raquel Horta i Clàudia Colom, a Gabriela Rey per el disseny de la coberta, a la maquetadora Elena López i altres membres de Nova Casa Editorial per tot el «curro» que us heu fotut perquè «El perfil» veies la llum i presentés la seva millor cara. A totes les meves amistats, que segueixen al meu costat, encara que només surti de casa una vegada cada solstici. A tota la comunitat d'instagram que em dona escalf i em permet un espai d'expressió i cures.

Gràcies, gràcies, gràcies.

*A Jordi Carbonell,
sense el teu suport constant, mai hauria tingut
la confiança suficient per emprendre aquest viatge.*

Sonen una altra vegada les tres notes musicals alegres i, com en les deu vegades anteriors, les segueix una veu masculina i robotitzada que repeteix exactament les mateixes paraules.

«Si us plau, introdueix el teu perfil».

Obro els ulls, però no em moc, sé que tornarà a repetir-se en pocs minuts, encara que potser siguin segons i la por m'està fent percebre el temps més lentament. Sigui com sigui, aprofito aquest impàs per tornar-me a fer les preguntes.

«Qui soc?», em dic, mentre intento desesperadament trobar alguna cosa en la foscor del meu cap.

«No en tinc ni idea», em responc per enèsima vegada, amb la mateixa certa terrorífica que els altres cops.

Premo les dents.

«On soc?», torno a preguntar-me, tot i que sé que no trobaré resposta.

«Com he arribat aquí?», em dic, seguit d'una de pitjor: «On era abans?».

Aquesta és nova. I tampoc hi tinc resposta.

Sento el tacte dels llençols, encara per desfer sota el meu cos nu. Detalls que no ajuden a tranquil·litzar el meu cor, que bategar per sobre de les necessitats immediates de les meves extremitats, rígides per la tensió i immòbils per la por. Diuen que si

tanques els ulls, potencies la resta dels teus sentits. En el meu cas, tancar-los em serveix per detectar l'olor a net de l'habitació. No és, en absolut, l'olor fresca i agradable d'un espai ben ventilat, sinó més aviat del tipus de la neteja d'un hospital o d'un supermercat a primera hora. A neteja química.

Soc en un hospital?

Obro els ulls de nou i contemplo el sostre blanc.

«Si us plau, introdueix el teu perfil».

La veu sona després de les tres insofribles notes musicals i sembla sorgir d'una pantalla gran situada en una cantonada superior de l'estança, on puc veure un qüestionari per omplir. M'incorpo sobre els colzes. A la pantalla hi apareix una emoticona somrient i, curiosament, això em tranquil·litza.

Em sento descansat, en forma i amb les articulacions ben lubricades. No tinc marques ni ferides a la pell. Acaricio el meu ventre, miro els meus braços, prims i d'avantbraços forts. Contemplo el pèl que tenen, m'observo les mans i les seves arrugues, moc els dits. Em toco la cara, el mentó, que raspa, els pòmuls, angulosos, les celles, que semblen gruixudes, i els meus ulls. De quin color deuen ser? Passo els dits pel cap. Tinc el cabell arrissat i curt. Rígid. Poso els peus a terra i la fredor del tacte em centra. Noto que començo a asserenar-me. Continuo en blanc, però l'habitació no em transmet perill. No sembla un lloc on m'hagin de fer mal. No de manera immediata, si més no.

No és com si hagués d'entrar un boig amb una motoserra, vaja.

L'habitació és un espai blanc i homogèniament il·luminat. És tan blanc que costa discernir on acaba el terra i on comença la paret. Hi ha un parell d'armaris encastats, amb prou feines distingibles, una taula blanca amb pantalles tàctils i unes prestatgeries buides. Només hi ha una nota de color, una planta. Un cactus, de fet. D'això sí que me'n recordo, dels tipus de plantes. Em sento com si portés l'equip bàsic bàsic, recordo com es diuen les coses, puc raonar correctament, moure'm amb fluïdesa...,

però soc incapaç de saber qui soc o on era abans de despertar en aquesta habitació. Localitzo dues portes ovalades i em pregunto on deuen dur.

Sonen les tres notes musicals. Una altra vegada.

El que no hi ha, ara que m'hi fixo, és ni una sola finestra, fet que ajuda a augmentar la sensació d'irrealitat. M'aixeco i camino cap a la pantalla de la cantonada. Observo de nou la meva condició física i no crec que hagi passat més d'una nit adormit, ja que les cames em responen perfectament i no em costa arribar a l'alçada del qüestionari quan la veu, masculina i ferma, repeteix:

«Si us plau, introdueix el teu perfil».

Com se suposa que ho he de fer? Em fixo en els paràmetres que la pantalla demana que ompli:

NOM:

GÈNERE:

EDAT:

ORIENTACIÓ SEXUAL:

—Nom? —dic en veu alta—. No tinc ni idea de quin és, el meu nom.

La meua veu, clara i musical, sembla activar l'assistent, ja que de seguida m'interpel·la.

—«Escull un nom» —diu amb tranquil·litat, mentre l'apartat esmentat parpelleja en la pantalla i torna a oferir-me una emoticona somrient.

Que l'esculli?

Quasi sembla que m'està demanant que me n'inventi un. No entenc res. En comptes d'això, passejo per l'habitació i dono voltes a la meua situació actual. Si fos a casa meua, quin sentiment tindria que un programa em demanés que omplís un perfil? No estaria omplert, ja?

És un joc, potser?

No, que ridícul! Si fos a casa meva, hi hauria coses a les prestatgeries, no? I decoració, quadres, pòsters, alguna cosa. Paro davant del cactus. Decideixo que sembla més aviat un detall de benvinguda o alguna cosa així, no una cosa que «em pertanyi». Definitivament, això no pot ser casa meva.

Obro l'armari i hi trobo roba. Molta roba. Perfectament ordenada, blanca i pulcra. Com a mínim vint samarretes i vint pantalons. Tots iguals, nets i suaus. Estic quasi segur que és roba per estrenar. No hi ha mitjons, ni sabates, però ara que fa uns minuts que estic dret, crec que el terra té algun tipus d'autoregulació de temperatura, perquè el fred que he notat al principi ha deixat pas a una sensació agradable i temperada.

Agafo una samarreta i uns pantalons i me'ls poso. No veig roba interior, però tampoc em molesto a buscar-ne.

Si no és casa meva, on soc?

Si fos un hospital, hi hauria alguna màquina mesurant les meves constants, o algun interruptor per avisar els metges, o algun informe als peus del llit. No sembla un hospital.

Arribo fins a una de les portes, que no té pom, però reacciona a la meva presència i, quan soc al seu costat, s'obre delicadament. És un lavabo petit però amb tot el necessari: un plat de dutxa, una pica i un vàter. Tovallols blanques de diferents mides, un sabó de mans, gel de dutxa i xampú per a cabells arrissats. El primer que faig és comprovar una cosa al mirall.

Són marró fosc.

«Ulls corrents», penso. Si hagués de posar-me una edat, diria que uns divuit. Potser vint. La veritat és que tinc una cara d'aquestes difícils de situar. Semblo un adult dels que tenen cara de nen o un adolescent al qual vendries alcohol sense preguntar.

—Edat —dic en veu alta, esperant que la pantalla de l'habitació reaccionï a la meua veu com ho ha fet abans.

Una part del mirall s'activa, apareix la mateixa imatge del qüestionari que mostrava la pantalla de l'habitació i el programa m'hi parla a través d'ell.

—«Escull una edat» —em diu.

Jo em miro un altre cop.

—Dinou —dic, sabent que poden ser disset o vint-i-pocs.

—«Has escollit: Dinou!» —celebra la veu, imponent-la amb la presència d'un presentador de concursos mentre a la pantalla s'hi mostren emoticones somrients i s'emplena l'apartat Edat—. «Una edat meravellosa» —afegeix amb una emoticona de picar l'ullet.

Surto del lavabo i la porta es tanca a la meva esquena.

Decideixo que respondre a la pregunta «On soc?» és impossible per ara, però que hi ha una qüestió que sí que puc aclarir. Si sigui on sigui, hi ha dues opcions possibles, que hi sigui per pròpia voluntat o que no. I la segona porta de l'habitació em resoldrà aquest dubte. M'hi apropo i, a diferència de la del lavabo, aquesta no s'obre. Igual que l'altra, no té pom. Intento empènyer-la, arrossegar-la, buscar algun tipus de mecanisme per obrir-la. Res.

Dubte resolt.

M'apropro a la pantalla de la cantonada i encreuo els braços. Hauré de seguir-li el joc si vull esbrinar alguna cosa més.

—Nom —dic.

—«Escull un nom».

Quin nom em queda bé? Em poso a pensar en noms i m'ado-no que tots els que penso comencen per *a*: Albert, Álvaro, Allan, Alister, Atos... Intento canviar d'estratègia i comencen a ballar al meu cap noms altisonants de l'estil de Maximiliano, Rigoberto o Rachmaninov.

Quan apareix Ben Affleck, decideixo aturar-me.

Tot i que, fet i fet, Ben no em sembla un mal nom.

—Ben —dic.

—«Has escollit: Ben!» —es congratula el programa—. «Monosíl·lab, clàssic, perfecte per triomfar!».

Més cares somrients i uns cors.

Dic unes quantes vegades el nom, per acostumar-m'hi. Jugo amb les seves lletres. Allargo la be amb els llavis i la ena amb la llengua. M'agrada. Podria ser el meu.

—Gènere —dic després.

—«Escull el teu gènere».

No en tinc cap dubte. Em dono un instant per meditar-ho, per intentar trobar alguna cosa dins meu que em digui que estic equivocat, però la veritat és que ni dona ni cap opció no binària em ressona.

—Home —dic.

—«Has escollit: Home!» —em respon amb to de circumstància—. «Tot un *gentleman*!».

Emoticona de barret de copa.

—En fi... —dic, sense saber què respondre a això—, acabem amb el perfil: Orientació sexual.

—«Escull la teva orientació sexual».

D'acord, és una mica estrany. Com puc saber-ho?

Em mossego el llavi inferior mentre camino en cercles. Podria pensar en situacions morboses amb altres persones per veure què em va. Si és que em va alguna cosa. Està bé, començo per imaginar-me una platja. És estiu, el sol pica fort i això m'agrada, perquè em fa venir ganes d'anar a l'aigua. Aprofito el passeig fins al mar per mirar dissimuladament les altres persones estirades a les tovalloles, prenent el sol, llegint...

La veritat és que no estic molt imaginatiu.

Deixo de donar voltes i encreuo els braços. Vejam, un altre intent. Per què no vaig al gra? «Tu pots», em dic. Em centro a imaginar un abdomen escultural. Ara, així millor. La meua mà recorrent les sinuoses valls dels seus abdominals i després llicant fins al seu melic i més avall i... «Concentra't!», em dic a mi mateix. Planto els peus a terra amb fermesa, com si es tractés d'una prova de gran esforç mental. He sentit alguna cosa? Crec que sí.

Sospiro i tanco els ulls. Intento abstraure'm i aquesta vegada la meva mà puja cap al pit. No. Pits, ara són uns pits arrodonits i suaus. Pujo per un dels pits i deixo que el mugró recorri el camí que li obro entre dos dits. Sembla que començo a notar alguna cosa, però una simpàtica nota musical em recorda que tinc una resposta pendent al qüestionari i em treu de la meva fantasia. Obro els ulls i em sento estúpid.

—Així no puc —dic, sentint-me observat.

—«Necessites ajuda?» —em pregunta—. «Aquestes són les orientacions sexuals més comunes».

A la pantalla s'hi desplega una llista generosa: «asexual, bisexual, heterosexual, homosexual...», la llista continua.

Descobreixo l'opció «sense definir» i penso que, per ara, és la meva. L'únic que vull és acabar amb el perfil i veure què passa a continuació.

—Sense definir —dic.

—«Has escollit: Sense definir!» —se n'alegra la pantalla—. «L'autodescobriment és un camí màgic, Ben».

Ni que ho juris.

—«Perfil completat!» —celebra la veu.

Aleshores s'obre lliscant la porta que abans no havia sigut capaç d'obrir. Em giro, sorprès.

—«Felicitats, Ben».

M'apropo al marc i observo fora. Els llums es comencen a encendre un rere l'altre i veig una galeria llarga, blanca com l'habitació. A través de grans vidrieres, puc endevinar l'interior d'algunes estances: una biblioteca, una aula d'estudi i el que sembla un gimnàs.

—«Encantat de conèixer-te» —diu la veu, sonant per un munt de pantalles il·luminades per tot el recinte—. «Benvingut a Edèn».

Emoticona de sol, emoticona d'ulleres de sol i emoticona de polze amunt.

2

Avanço per la galeria amb precaució. Aquesta edificació, que la veu ha anomenat Edèn, resulta ser un entramat de passadissos blancs i vidre; l'obsessió d'algun déu amb guants de làtex, mascareta i un esprai desinfectant. La il·luminació és inquietantment uniforme. Tot és tan perfecte i immaculat que m'atterra. Com si acabessin de treure-li l'embolcall.

És absurd, però ara trobo a faltar la roba interior. Vestir només amb aquests pantalons tan fins em fa sentir desprotegit i, d'alguna manera, indecorós.

«Dirigeix-te a la zona de confort».

Com si responguessin als meus dubtes, s'accentuen senyals lumínics a les parets i puc veure-hi un sistema de línies i colors que condueixen a diferents punts: el gimnàs, la biblioteca, la piscina, la sala de ball, la sala de potencial —sala de potencial?—, i sí, també la zona de confort, de color blau.

Cada cop que passo prop d'una porta, s'encén una pantalla informativa al llindar —Gimnàs: fot-li a les endorfines!— i després una sèrie d'emoticones perquè puntuï la sala i un caixetí per a suggeriments. M'aturo a llegir i comencen a flotar missatges de suposats clients satisfets: «Hi ha tants pesos que no sabràs per quin començar. ★★★★★», «Vaig venir amb els meus fills i en van quedar encantats. ★★★★★», «El millor és la màquina de *curl* d'isquiotibials. Quins glutis, noi! ★★★★★».

En fi.

Continuo cap a la zona de confort preguntant-me on dimonis soc. Arrenco una nova via d'investigació. Aquest lloc no s'assembla a res que conegui, així que poso a prova els meus coneixements. No recordo res de mi, però sí del món on visc. I també a quin any som: 2092.

On encaixa aquest lloc al món que recordo?

Quan enfilo les tres escales que em separen d'un altre nivell d'Edèn, escolto moviment i m'enganxo a la paret.

—Hola? —dic, alçant la veu.

—Hola, Ben —em respon una veu robòtica de senyora gran, diferent de la del programa—. Apropí's, si us plau, de seguida acabo.

Arribo a la zona de confort a temps de veure com un robot, de forma hominoide, arrossega una butaca fins a un raconet, al costat d'un llum de lectura i sobre una catifa amb serrells. «Molt segle xx», penso. Tota la zona està plena de cadires, sofàs, balancons, pufs i llumetes agradables. Sembla una botiga de mobles de segona mà. A què fa olor? A encens?

El robot admira la decoració amb les mans a la cintura i sospira. El seu cos metàl·lic està tan polit que brilla. Tomba el cap per mirar-me i a la seva cara led apareix una emoticona somrient.

—Espero que li agradi la decoració.

Jo m'ho penso.

L'anomenada «zona de confort» recorda una exposició de sofàs al mig del no-res, en el que sembla un punt neuràlgic de la construcció. Cinc galeries desemboquen aquí i penso que potser és el punt central d'Edèn. Observo en silenci l'artificial i em resulta estrany. No té característiques sexuals i la seva figura de metall i polímers suggereix un cos atlètic i musculós, així que quan em parla amb aquesta veu de senyora que fa ganxet i té dos gats, em resulta força excèntric.

—Doncs... —Intento no ferir els seus sentiments—. És una mica massa, no?

—Massa? —se sorprèn la màquina.

Jo miro al meu voltant.

—Quants serem?

—No l'entenc.

—Quanta gent viu aquí?

Tenint en compte tots els sofàs, com a mínim trenta. I pel que sembla, amb molt de temps lliure.

—Un —diu el robot—, vostè.

A la seva cara hi apareix una emoticona picant l'ullet.

Només jo?

M'assec al lloc més proper que trobo, que resulta ser el braç d'una butaca d'orelles. La meva esperança es trenca a trossos que cauen sobre l'horrible catifa de zebra sota els meus peus.

—De veritat estic sol? —pregunto amb un fil de veu.

Sento com el meu estómac es rosega les ungles i com la meva gola s'esprem.

—No està sol —diu l'artificial—, és amb mi.

Se m'apropa amb un somriure amable i em posa la mà al braç. Els seus dits articulats són suaus, tot i que tinc la sensació que podria trencar-me els ossos si ho volgués.

—Soc la seva amfitriona artificial a Edèn. El meu nom és Turing —diu amb veu de fer pastissos de poma—. Aleshores, la decoració de la zona de confort el fa sentir sol?

—Estar sol em fa sentir sol —corregeixo amb amargor.

—Podria valorar la zona de confort, perquè pugui millorar la seva experiència?

A l'abdomen de la Turing hi apareix una pantalla tàctil amb una sèrie d'emoticones ordenades des d'una que vomita fins a una amb cors en lloc d'ulls, passant pels diferents graus de tristesa i alegria.

Tot a Edèn sembla tenir predilecció per la comunicació simbòlica.

No m'ho penso i premo el que vomita.

—Gràcies per la seva opinió. —La Turing amaga la pantalla—. Algun suggeriment per millorar-la?

—En tindria prou amb una hamaca i un llum.

—I no vol un sofà de massatges d'aquests que donen gustet?

—Sí, d'acord. Per què no...

Em deixo caure a la butaca d'orelles i faig tres respiracions llargues. Recordo que aquesta mena de respiracions ajuden amb l'ansietat.

Un búnquer? El pensament m'arriba de sobte. Pot ser que hagi esclatat una guerra nuclear i aquest lloc sigui un refugi?

—Escolta, Turing —dic, jugant damunt del teixit de la butaca amb els dits—. De què va tot això? Què és Edèn? És un refugi?

Intento espantar el buit que sento. Ha dit clarament que estic sol, però potser és un fet temporal. Potser hi ha altres refugis iguals a aquest. Potser estan evacuant la població civil en aquests moments i simplement he sigut el primer d'arribar. Un atac amb armes químiques podria justificar la meva pèrdua de memòria i aquest lloc em sembla massa gran per a algú sol.

—Edèn és la seva llar. Un centre creat per a satisfer totes les seves necessitats.

No m'agrada la manera amb què diu la *seva* llar ni les *seves* necessitats.

—Turing, no recordo qui soc —dic—, podries ajudar-me amb això?

—I tant —diu il·lusionada.

Jo m'incorpo al sofà. No esperava que respongués favorablement.

—Vostè és en Ben —comença, com si m'expliqués un conte—. És un home. Té dinou anys. La seva orientació és sense definir. No li agrada la zona de confort, prefereix una hamaca i un llum. I per què no, un sofà de massatges d'aquells que donen gustet.

Em desinflo sobre la butaca, que és una d'aquestes que t'absorbeixen, de les que et succionen el cul entre els coixins fins que

desapareixes al seu interior, en aquella zona fosca on acaben les molles, els cèntims perduts i alguna mosca morta. Un lloc bonic on morir.

—Aquest soc jo —responc amb desesperació.

—Aquest és vostè.

—No em parlis de vostè.

—Com vulguis, Ben.

La situació és desesperant.

La Turing adopta una postura pensativa i després fa aparèixer una emoticona amable a la seva cara.

—Sembles contrariat, Ben —diu, altament perceptiva—, necessites alguna cosa per augmentar els teus nivells de felicitat? Una banyera calenta, una abraçada, un gat, potser?

—Un gat? —pregunto, estranyat.

—Potser puc aconseguir-te un gat —respon ella amb un somriure esperançador—. O el vídeo d'un, si més no.

—Quina és la finalitat d'Edèn? —pregunto, esperant poder extraure-li alguna cosa més.

—Satisfer les teves necessitats.

—Però per a què?

—Perquè no et falti de res.

Trec aire, desesperat, i medito bé la pregunta següent.

—Qui ha construït Edèn?

—Ho sento, Ben —diu la Turing, mostrant-me una cara trista—, no sé la resposta.

Em creuo de braços.

—Per a qui treballes?

—Per a tu, Ben.

—Però qui t'ha programat? Qui t'ha construït?

—Ho sento, Ben, no sé la resposta.

—D'acord, deixa-ho estar.

M'aixeco. Necessito allunyar-me i pensar.

—Així que puc anar on vulgui i fer el que vulgui? —pregunto.

—Hi ha cert percentatge d'error en la teva afirmació, però així a grans trets... sí.

—Doncs deixa'm sol.

M'allunyo de la zona de confort a grans passes.

—Si em necessites, estaré aquí —diu la Turing des de lluny, irritantment atenta.

Passo una bona estona passejant per les galeries. El primer que intento és entrar a la sala de potencial per esbrinar de què es tracta, però està tancada. «Una altra porta tancada», penso. Sembla que algú estigui jugant amb mi. Em sento com un ratolí en un laberint, buscant el trosset de formatge. I la de la sala de potencial no és l'única porta bloquejada, moltes altres em neguen el pas.

Tornant enrere, aconseguixo entrar al gimnàs. Em passejo entre les seves màquines últim model, perfectament alineades, per la zona de pes lliure, on els pesos de diferents mides em fan pensar en les nines russes. Hi ha *kettlebells*, aquells pesos arrodonits i amb nansa amb els quals sembla que es pugui jugar a una versió hercúlia del cúrling. Dono uns cops de puny inofensius a un sac de boxa en un apartat amb tatami blau, però al final em decideixo per una el·líptica que he vist al principi. Al cap i a la fi, l'únic que vull és cansar-me i suar.

Només posar-la en marxa s'encén una pantalla on puc triar la música i un fons virtual que es projecta sobre els vidres que tinc davant. Poso alguna cosa tranquil·la i escullo les vistes a un rierol en un bosc. Tinc la sensació que totes i cadascuna d'aquestes decisions acabaran ampliant el meu perfil. Puc imaginar-me la Turing afegint-les a la seva llista: «Et dius Ben, t'agraden els rierols i córrer sense moure't del lloc». Em crida l'atenció que,

a mesura que passen els minuts, l'ús que faig, tant de la música com del fons, fa que s'omplin unes barres de progrés a les pantalles. A l'estil de: «Completant el nivell u de fons de rierol». Em pregunto què passarà al nivell dos.

Després de l'exercici vaig a la piscina, on m'entretinc la resta del matí, fins que m'arrugo com un nonagenari. La tarda la perdo entre la sala de música —on descobreixo que tocar l'oboè no és el meu fort— i la biblioteca. Hi ha llibres de tota mena. Des de novel·les d'assaig, a tractats filosòfics, novel·la gràfica, poesia..., fins i tot tenen un gran apartat de fanzins i fulletons polítics alternatius. Llegeixo moltes contraportades i trigo a decidir-me. Finalment m'apodero d'un recopilatori de Mafalda, una novel·la de Juan Gómez-Jurado i uns relats de Roald Dahl i em dirigeixo a la meva habitació. Podria llegir a la zona de confort, però no vull trobar-me la Turing. És irònic, però em sento tan sol, que necessito estar sol.

M'estiro al llit a llegir i se'm fa de nit. Encara que és difícil saber-ho aquí dins, sense finestres, puc veure l'hora a les pantalles. Estic abstret en les vinyetes de Quino quan la veu del programa m'alerta:

«Hora de dormir. Tens deu minuts per arribar a la teva habitació».

—Pots estar tranquil, que ja hi soc —responc en veu alta, passant de pàgina.

«Què passaria si no estigués aquí en deu minuts?», em pregunto, aixecant la mirada del llibre.

La veritat és que l'avís semblava portar implícita algun tipus d'advertència. A la pantalla hi apareix un compte enrere, cosa que em sembla encara més sospitosa. Passats els deu minuts, la porta de l'habitació es tanca i estic convençut que no la podria obrir encara que volgués. Els llums s'atenuen i jo em preparo per passar una nit de merda amb massa preguntes i molt poques respostes.

La veu em desitja bona nit amb el to de concurs dels diumenges al que ja m'estic acostumant.

«Bona nit, Ben. Que descansis bé. Demà començaran els reptes».

Els reptes?

Com deia... una nit de merda.

3

Quan són les set del matí i la porta s'obre, ja fa unes quantes hores que estic despert. Ha sigut una nit complicada, tinc la sensació d'haver-la passat tota fent voltes i escanyant els llençols.

Sonen les tres notes musicals del matí anterior.

«Bon dia, Ben».

Cada cop que escolto aquesta veu, no puc evitar imaginar-me un home ben plantat amb les dents d'un blanc enlluernador. Trec el cap a la galeria mentre els llums s'encenen. M'espanto en veure aparèixer la Turing a pocs metres de mi, atrafegada, transportant una capsa.

—Bon dia —diu amb un timbre jovial.

Deixa la capsa a terra i s'apropa a mi.

—Bon dia, Turing —dic, intentant ser amable.

Imagino que s'haurà passat tota la nit treballant en el que sigui que l'ocupa. Moure mobles i capsas, pel que sembla.

—Ja has puntuat la teva nit? —pregunta amb un deix de retret, ja que intueixo que sap la resposta.

—No m'ha semblat important —dic, sentint-me sobtadament culpable.

Recordo la pantalla de la meva habitació amb el missatge: «Com has passat la nit?» i l'escala d'emocones per valorar-la.

—Les valoracions són importants —em diu la Turing, aixecant un dit—, d'aquesta manera millorarà la teva experiència.

—Procuraré recordar-ho —dic, per tancar el tema.

—Vols valorar ara la teva nit? —em deté ella, fent aparèixer la pantalla al seu abdomen.

—No, de debò, Turing, deixa-ho estar.

M'aparto de l'artificial i començo a caminar.

—D'acord, Ben —diu ella, veient com m'allunyo, amb la cara inquietantment en blanc—. Estàs llest per al teu primer repte? —afegeix, fent que m'aturi i em giri—. Quina emoció! —m'anima, amb una emoticona de felicitat a la cara i aixecant el puny.

—De què va, això dels reptes? —pregunto, neguitós.

—El teu primer repte és en una hora. —La Turing veu que em quedo callat i afegeix—: Ho posa al plàning del dia.

Assenyala les pantalles.

—S'han afegit noves funcions al programa —diu, mostrant-me noves icones a la pantalla del seu abdomen—. Plàning del dia, suggeriments, diari, jocs i valoracions pendents, on podràs valorar, per exemple, la nit passada. Quan vulguis.

—Sí, està bé, Turing —dic, una mica sobrepasat—, gràcies.

M'allunyo d'ella i deixo que continuï transportant la capsa.

Entro a la sala de meditació, la porta de la qual m'anima: «Treballa la consciència!» i on suposadament algú va voler que constés que «Vaig trobar les respostes al meu interior. ★★★★★» i que «La meva filla era un cas perdut i des que medita ja no pren drogues. ★★★★★». «Bé per ella», penso.

M'apropo a la pantalla de la sala on, efectivament, han aparegut les icones noves de les quals em parlava la Turing. Pressiono el símbol del calendari per desplegar el plàning del dia.

8 a. m. - Repte de forma física - Gimnàs.

7 p. m. - Repte mental - Sala de potencial.

Imagino que els reptes seran una altra manera de mantenir-me actiu, perquè no em passi els dies a la zona de confort

o tancat a la meva habitació. Així que la funció d'Edèn i de la Turing no és només procurar que les meves necessitats estiguin cobertes, volen que estigui sa i en forma. Al principi aquesta lògica em complau una mica, però després reparo en què són massa molèsties per a una situació de curta durada. Sigui quin sigui el motiu de tenir-me aquí tancat, podria requerir més temps del que m'agradaria.

Amb el que sé fins ara, inclús podria ser una situació permanent.

Faig temps fins a les vuit explorant Edèn. Es desbloquegen noves sales interessants on ahir no podia entrar: la sala de cinema, amb una pantalla de deu metres, una sola butaca i servei de crispetes infinites; el taller, ple de llibres, teles i màquines de cosir, on aprendre a confeccionar la meva pròpia roba; o el planificador, una sala buida, completament coberta per una pantalla tàctil, on puc fer anotacions i esquemes, guardar notes de veu i, segons promet la seva porta, dissenyar el meu pla de vida.

Un parell de minuts abans de l'hora del primer repte, entro al gimnàs i aprofito per puntuar la meva anterior sessió aquí, ja que veig que consta com a valoració pendent en l'apartat pertinent del programa. Li poso una emoticona somrient. No una amb un somriure amb dents, ni amb els ulls tancats. Amb un somriure normal. La que ve després de l'emoticona d'indiferència. Després valoro la meva nit amb una cara trista i, així, buido l'apartat de valoracions pendents. No deixo comentari en cap.

«En un minut començarà el repte de forma física».

Faig uns estiraments mentre espero i, quan comença l'esdeveniment, els llums de tot Edèn parpellegen i canvien de color. Suposo que a algú li va semblar que això arrodoniria la presentació,

però jo quasi tinc un infart. Abans que pugui queixar-me, la veu de les pantalles sona a un volum ensordidor.

«SENSEMÉSEPERA, SENSEMÉS CONTRATEMPS...».

Quins contratemps?

Se senten aplaudiments i aclamacions pregravades. Prenc nota mental que vull deixar un comentari negatiu sobre els decibels.

«EL REPTÉ FÍSIC CONSISTEIX EN...».

Amb una musiqueta —estic quasi segur que són les mateixes tres notes amb què em desperten cada dia, tot i que amb so de trompeta—, apareix una llista a la pantalla. És una rutina que comença amb vint minuts de bicicleta i després passa a altres màquines. Hi consta també el nombre de sèries i repeticions per fer. No és res de l'altre món. Tot i que l'espectacle continua. Els llums s'apaguen i només il·luminen la màquina que em toca fer servir, apareix un gran marcador lluminós on puc seguir el meu progrés i tot el repte va acompanyat de música electrònica delirant. Intento no tornar-me boig amb tot plegat i completo el repte amb força èxit.

Quan acabo, estic suat i satisfet.

El programa em felicita per la victòria i m'entrega una medalla virtual: principiant admirable.

No sé com sentir-me amb això.

Surto del gimnàs per anar a la dutxa de la meva habitació. Agraïxo que Edèn torni a ser un lloc tranquil i amb il·luminació estàtica i previsible. Aquesta vegada no em creuo amb la Turing, que deu estar ocupada amb les seves tasques. M'entren moltes ganes d'agafar i seguir-la d'una banda a l'altra i descobrir què coi fa. Potser ho faig, més tard.

Em sorprèn l'olor de menjar, que contrasta amb l'habitual, equilibrada i inexpressiva olor d'Edèn. Canvio els meus plans i la segueixo fins al menjador. Ahir no vaig menjar res en tot el dia i això em resulta alarmant. Haig d'agafar forces després del repte físic, així que m'empasso el que trobo al bufet tot i que no

té gust de res. Totes aquestes pastes de nutrients i trossos de pa de diferents compostos són insípid, però faran la seva funció, imagino. Em pregunto si ho haurà cuinat la Turing i què passarà amb el menjar sobrant.

Torno sense pressa a la meva habitació i a la dutxa, mentre m'ensabono i deixo córrer l'aigua calenta, aprofito per donar la meva opinió sobre el repte físic a la pantalla —perquè, evidentment, també n'hi ha una aquí dins—. Estona després, m'adono que m'he quedat absort, aguantant la carxofa de la dutxa contra el meu pit i pensant en el repte, en la Turing i en la magnífica sala de cine. Quines pel·lícules hi deu haver? La perspectiva de fugir del meu cap amb una sessió interminable de cine resulta temptadora.

Una butaca.

El cine té una sola butaca.

Aleshores, cau a sobre meu una sentència que dispara la meva ansietat. Queda confirmat: soc i seré l'únic hoste d'Edèn.

Tanco el passador de l'aigua i em quedo així, immòbil, mentre el fred va apoderant-se de mi i el meu cos deixa de despendre vapor calent.

Passo algunes hores llegint i distraient-me al planetari, tombat a terra, amb els llibres escampats al meu voltant, perquè aquesta és l'única petita actitud *no future* que em permeto. Descobreixo que l'estrella polar, a la cua de l'ossa menor, era l'ull d'una constel·lació asteca en forma de mico anomenada Ozomatli. Fascinant, suposo. Però com més intento distreure'm i passar-m'ho bé, més augmenta la sensació d'estar perdent el temps. Una part de mi em demana que m'hi resisteixi, que segueixi amb el cul a terra i el cap a les estrelles, però una altra continuï preguntant: on ets?, d'on vens?, quin és el propòsit de tot això?

Entro a la sala de planificació amb pas decidit i anoto a les seves pantalles totes les teories que se m'acudeixen. Les divideixo en dues columnes: segrest i refugi. D'aquestes opcions en deriven diferents possibilitats, tot i que no hi ha manera que en pugui demostrar cap, és clar. Són camins sense sortida. Després apunto tot el que sé sobre mi, que resulta ser res. Escric en un cantó el que posa de mi al perfil, que amablement la veu del programa m'ajuda a importar. Apareix al costat del meu nom la medalleta daurada de principiant admirable i me'n sento ridículament orgullós. Acabo apuntant a consciència tot el que m'ha explicat la Turing sobre Edèn i dibuixant un mapa del complex i les seves sales, incloses aquelles a les quals encara no he pogut entrar.

Resulta que Edèn té forma de roda, amb la zona de confort al centre. Algunes sales tancades es troben a l'extrem d'un dels radis que formen les galeries, igual que la meua habitació. Podrien ser altres habitacions encara desocupades i, tot i que això entra en conflicte amb la meua teoria de la butaca única del cinema, penso que, al cap i a la fi, la Turing podria portar-ne més. O arrossegar-les des de la zona de confort. Fins que no obri totes les portes, no perdre l'esperança.

A deu minuts de les set de la tarda, la porta de la sala de potencial s'obre i jo entro. Puntual. Que fàcil és ser-ho aquí.

És una sala petita, esfèrica. Del sostre penja d'uns cables un casc de realitat virtual. Dedueixo fàcilment el que s'espera de mi, així que l'agafo i me'l poso. Noto un petit tremolor quan el terra s'activa. Descobreixo que, en realitat, és semblant a una cinta de córrer, amb la diferència que en aquesta puc caminar cap a qualsevol direcció i s'adapta a la meua velocitat. Em quedo en silenci i a les fosques fins que comença el repte. Potser és gràcies a la meua valoració del repte anterior, però el so, aquest cop, està més ben anivellat.

«Està a punt de començar el repte mental, assegura't que tens el dispositiu ben posat».

Comprovo el casc i les seves corretges. Tot sembla en ordre.

«El repte començarà en deu segons».

L'emoció recorre el meu cos. Tanco els ulls, m'empasso la saliva i premo les dents. Encara que em costaria admetre-ho, sento una gran excitació. Trec aire per la boca, sacsejo les mans i deixo anar els peus, com si em preparés per saltar a una piscina gelada. I la sensació que sento a continuació s'hi assembla força.

Primer noto un esclat elèctric. No diria que l'escolto, ni que el veig. Realment el sento dins del cap. Després em noto fred i petrificat per uns segons, fins que, de sobte, un formigueig em recorre el cos i torna l'escalfor i l'elasticitat als meus músculs. Aleshores és quan obro els ulls. Amb la vista m'arriben els altres sentits i esclaten dins meu. Fa olor de terra mullada, de pi i de nit. La lluna plena apareix entre els núvols de tempesta. Encara que soc al límit d'un penya-segat que desemboca en un mar furios d'onades i vent, sento els arbres udolant rere meu i la pluja gèlida que pica les fulles, els meus peus, els meus cabells i la meva cara.

Cau la nit i no hi ha estrelles. No hi ha ossa menor, ni mico, ni estrella polar.

Davant meu, mirant al buit, hi ha una dona d'esquenes amb el cabell mullat i la roba xopa. Faig un pas indecís cap a ella i la veu del programa em xiuxiueja:

«Empeny-la».

4

Em quedo paralitzat. Un llamp travessa el cel i després s'estremeix la terra amb tanta força que puc sentir-ho al pit. La dona, davant meu, tremola, s'abraça i, donant-me l'esquena, sembla que sanglota.

«Empeny-la», repeteix la veu dins el meu cap.

I ho fa amb el mateix entusiasme amb què m'ha donat el bon dia aquest matí. Amb aquesta seguretat d'home del temps. Amb la de qui sap a quina càmera mirar.

Avanço un altre pas, indecís, amb la roba xopa enganxada a les cuixes. El vent que puja arremolinat des del penya-segat fa que les gotes de pluja em colpegin la cara i acluco els ulls per evitar els agullons gelats.

No passa res, és un joc. Un repte. Tot és mentida. Una mentida perfectament construïda per generar un efecte molt real, però una mentida, al cap i a la fi. Una altra oportunitat per aconseguir una medalla. Així que avanço la distància que em separa de la dona, sentint la roca afilada i mullada sota els peus descalços i entumits pel fred. L'empentaré i em donaran una altra medalla. Això és tot. Un joc. Quan soc a un metre d'ella, em preparo per a l'investida, tement caure rere seu si ensopego.

Aleshores ella es gira i em mira des de la profunditat dels seus propis penya-segats turquesa.

—Ben? —diu, alleugerida.

Tartamudejo alguna cosa, però les meves paraules les devora un tro. Em mira d'una manera que puc sentir-me en ella. Percebre allò que coneix de mi i notar-ho a prop, al meu abast si m'atrevis a tocar-la.

—Què fas? —em pregunta.

I la seva mirada canvia, els seus ulls enrogits es tanquen, les seves celles es rendeixen i el seu cos s'aparta de mi.

—Jo... no... —aconsegueixo vocalitzar.

«Empeny-la».

—No et recordes de mi, oi? —diu la dona, apartant-se el cabell moll de la cara.

Sé que està plorant. Tot i la pluja i la fi dels temps al nostre voltant. Tot i la distància i la confusió.

«Empeny-la».

—Qui ets? —pregunto amb tristesa, desitjant amb totes les meves forces reconèixer-la.

Ella em somriu, però no és un somriure de felicitat, sinó de llàstima. Sent llàstima per mi? Comprèn pel que estic passant? Alguna cosa en la seva tristor em transmet un silenciós perdó. M'està perdonant i jo no ho vull. Jo vull saber. Què he fet? Què t'he fet? Explica-m'ho, crida-m'ho!

Els núvols descarreguen la seva ràbia i la llança elèctrica que colpeja el pit de la dona i la travessa parteix la roca i la llença al buit. Jo crido, però el món crida amb mi i ho fa més fort. Ella cau al mar i jo caic de genolls. I la pluja cau per sempre. I l'aigua se m'emporta.

«Repte completat».

Em trec el casc. Estic de genolls i estic rabiós.

—Quina merda ha sigut, aquesta!?

A la pantalla més pròxima, el programa m'entrega una medalla: cagueta honorable.

—Què acaba de passar? —insisteixo, posant-me dret—. Qui era, ella?

—«Una reproducció virtual, Ben».

La meva respiració està accelerada. Camino en cercles, deixant anar esbufecs.

—Jo la conec.

—«No, Ben, no la coneixes. Perquè no és real».

—I tu sí que ho ets? —escupo.

—«Relaxat».

Des de quan el programa em parla d'aquesta manera? Arrugo el nas. Fins ara, semblava automatitzat. Des de quan em discuteix així?

—Qui ets? —crido al sostre—. Què és Edèn?

—«Calmat».

Busco l'hora a la pantalla i surto de la sala de potencial fet una fúria.

—«Ben, què fas?» —em pregunta.

Jo l'ignore i em dirigeixo a la meua habitació. Pel camí em trobo la Turing, que intenta calmar-me oferint-me abraçades i gats, però estic massa enfadat per parlar amb màquines. Entro al meu quarto i em dirigeixo al llit. Desfaig els llençols de mala manera i trec el matalàs. Pesa una mica més del que pensava, però aconsegueixo arrossegat-lo fins al passadís. L'esforç s'ho val, perquè estic boig perdut i a cada estrebada cremo una mica de la meua energia descontrolada. Sembla que el programa s'ha cansat de mi, però la Turing apareix al cap de poca estona amb una emoticona trista a la cara led.

—Tens algun problema amb el matalàs? —em pregunta compungida—. Vols valorar-lo?

—Sí, Turing, vull valorar-lo —dic sarcàstic, amb la mirada embogida.

Deixo caure la càrrega i m'apropo a ella, que ja està desplegant la pantalla amb les emoticones.

—Com et fa sentir el matalàs? —em pregunta.

—Així, em fa sentir —dic, colpejant la seva pantalla.

—No em queda clar —diu ella, amablement—. Has de prémer una sola emoticona.

—Així, em fa sentir —repeteix, colpejant la pantalla amb el puny—. Així, em fa sentir!

Un altre cop, amb força, empenyent-la. I una altra empenta més. La Turing retrocedeix a cada cop.

—No, Ben. Has de prémer només una emoticona.

—A la merda!

Torno a arrossegar el matalàs.

La Turing em mira, confosa.

—Vols deixar una valoració? —diu, fent aparèixer un caixetí de missatge a la seva pantalla maltractada.

—Sí, apunta —dic, mentre continuo estirant el matalàs—: Que et follin!

—La teva valoració ha sigut anotada —diu ella, amb una emoticona somrient.

Tardo alguns minuts a arribar a la zona de confort. Els mobles d'ahir han desaparegut. La zona ha quedat pràcticament buida, a excepció de l'hamaca blanca, un llum per llegir i un estrany sofà molsut que imagino que deu ser el sofà de massatges d'aquests que donen gustet que em va prometre la Turing. Deixo caure el matalàs al centre de la sala i l'observo amb satisfacció. Comprovo l'hora en una de les moltes pantalles d'Edèn.

Agafó alguns tints per a la roba i pintures del taller i torno. Estic engegat, puc sentir una energia crepitant recórrer tot el meu cos i un somriure tort a la meua cara. Aleshores començo amb l'estrena de la pel·lícula: *En Ben s'ha tornat boig i pensa deixar-ho tot fet un cristo*.

Oscar al millor actor principal per a en Ben, en el paper de Ben.

I un altre també al millor guió original pel seu desenllaç sorprenent.

Gràcies a tots, vull dedicar-li els meus premis a en Ben, per ser l'únic ésser humà que soc capaç de recordar.

Aplaudiments.

En poc menys d'una hora i mitja que dura el metratge, la sala sembla haver patit una estampida d'unicorns suïcides. Les parets, el sostre, els vidres, l'hamaca i fins i tot l'estúpid sofà de massatges d'aquests que donen gustet, acaben vandalitzats.

Quan arriba l'hora d'anar a dormir, em deixo caure al matalàs. Estic ple de pintura i em sento genial. He cremat tota la frustració que portava acumulada d'ençà que em vaig despertar en aquest maleït Edèn. Però encara em queda un últim desafiament al programa.

«Hora de dormir. Tens deu minuts per arribar a la teva habitació».

Somric i creuo les mans darrere el clatell. A la pantalla —a la part que no ha patit una millora pictòrica—, s'inicia el compte enrere. No penso moure'm. No va dir la Turing que Edèn es va crear per satisfer totes les meves necessitats? Doncs ara necessito dormir aquí, en el maleït terra ple de merda. I el que no necessitava era haver de decidir si empenyia una dona per un penya-segat.

Apareix la Turing i es posa les mans a la cintura observant la meua obra.

—Estàs bé? —pregunta, amb una emoticona de sorpresa a la cara.

—Ves-te'n —dic.

—És l'hora d'anar a dormir, Ben.

—He dit que te'n vagis —insisteixo.

—En vuit minuts has de ser a la teva habitació.

—Se me'n fot —dic sense mirar-la, reforçant la meua convicció.

—Haig d'insistir, Ben. —A la seva cara hi apareix una emoticona trista—. Lamentaria que et quedessis fora quan acabi el compte enrere.

—Que te'n vagis! —crido.

La cara led de la Turing s'apaga i em mira, buida i decebuda. «Ja li demanaré perdó demà», em dic, encara que dubto que un robot es pugui sentir ofès. Ella marxa, però tinc la sensació que no se'n va lluny.

Passen els minuts i la meva voluntat no defalleix. Quan arriben els últims segons, el cor se m'accelera i els dits rere el clatell s'estrenyen amb més força. La meva postura relaxada és una pantomima, estic més tens que una barra de ferro.

S'acaba el compte enrere.

Els llums es tornen vermells.

I alguna cosa em diu que estic a punt de lamentar la meva decisió. El món s'ha tornat d'un negre i vermell fantasmagòric i el silenci és tan absolut que sento la necessitat de rascar-me el coll per sentir algun so. Espero escoltar una alarma, una d'aquelles estridents, com de submarí sota atac enemic, o la veu d'Edèn repetint una i una altra vegada un últim avís. Res. En comptes d'això, escolto la Turing tornant i instintivament em poso en peu.

—Ho lamento, Ben —diu l'artificial des de la galeria.

Una esgarifança em recorre l'esquena. No puc veure-la, però així i tot, soc capaç de notar un canvi en la seva energia. No m'agrada.

Faig unes passes enrere, anticipant la seva arribada, i rellesco amb una taca de pintura.

La Turing apareix. Té la cara led roja, com un focus demoníac. Camina lentament, amb l'esquena corba i la calma d'un depredador abans de saltar sobre la seva presa. La seva llum m'il·lumina i jo em cobreixo els ulls amb la mà.

—Ves immediatament a la teva habitació —diu, i la seva veu de velleta adorable sona tant amenaçant com la de la bruixa de Hänsel i Gretel—. No ho repetiré.

Se m'ericen els pèls del clatell i m'empasso la saliva. Durant unes centèsimes de segon em rendeixo, començo a preparar una disculpa amb el cap cot, però aleshores escolto com el cos de la

Turing es reconfigura. És un so horrible. Sona a engranatges i ossos i acaba amb un espetec semblant a l' martelleig d'una arma. Aleshores els seus punys —que ara s'han convertit en Taser— centellegen i el so crepitant que emeten les seves descàrregues em fa estremir. Ha crescut. Les cames semblen més llargues i el seu cos més amenaçador. Reacciono instintivament, com si les meves extremitats es moguessin soles. Clavo una puntada de peu als pots de pintura i surto corrents per una galeria que tinc a l'esquena.

Hi ha un Ben que corre, enfilant el passadís com si sabés on va. Però l'altre Ben, que soc jo, desitjaria ser a l'habitació preguntant-se què passaria si s'hagués quedat fora. Veig el primer Ben, que és pur instint i reflexos, permetent-se una mirada a l'esquena i veient com la Turing se sobreposa a la pintura relliscosa i corre rere nostre per donar-nos caça. Jo, que soc la part racional, estic terroritzat i deixo que el Ben supervivent prengui el control absolut. Els peus mecànics de l'artificial impacten a terra com martells piconadors. Cada cop més a prop.

Fa una olor estranya? El meu cor bateja amb força i la meva respiració és descontrolada i sorollosa. Per si no tenia prou de què preocupar-me, començo a témer que estic inhalant alguna substància tòxica, ja que, efectivament, fa una olor estranya. L'Edèn intenta intoxicar-me? Em trec la samarreta mentre corro i arribo fins a una porta. S'obre. Encara sort.

Em precipito a l'interior, m'ajupo ràpidament per submergir la samarreta a l'aigua de la piscina i em cobreixo la boca, fent un nus rere el clatell. La Turing entra després de mi, sense pressa, conscient que em té atrapat. No hi ha cap sortida. Jo retrocedeixo, mentre l'aigua de la samarreta em corre pel pit i el ventre i em xopa els pantalons.

—Ben —diu ella—, tot això no és necessari. Estàs exagerant.

Una guspira de la seva mà desencadena petits rajos cap al terra que es reflecteixen a l'aigua ondulant de la piscina. Els seus braços semblen bobines, ronquejant per la càrrega elèctrica.

—Per què no puc ser fora de la meva habitació a la nit? —pregunto, i la meua veu sona esmortida per la mascareta anti-gàs improvisada.

—Ho sento, Ben, no sé la resposta —respon ella, avançant cap a mi.

—Què passa a les nits? — continuo, intentant formular la pregunta d'una altra manera.

—Readaptació, reparació, avituallament, neteja...

—I què més dona que jo ho vegi? —crido, fent una passa enrere per cadascuna que ella fa cap endavant.

—Ho sento, Ben, no sé la resposta —repeteix ella, i després afegeix—: Últim avís. Ves a la teua habitació. Porta't bé.

—I qui sap la resposta? —pregunto, dèbil i espantat.

«Ja n'hi ha prou, Turing».

La veu del programa sona estranyament llunyana i distorsionada. Quan em noto la cara pesant i les connexions mentals em comencen a flaquejar, entenc que el problema soc jo. La certesa m'omple el pit de terror, però s'evapora quasi a l'instant en un gran buit d'insensibilitat. I no queda més que un eco romanent. Els meus genolls tremolen i cada cop em costa més mantenir els ulls oberts. He respirat massa gas i m'esvaeixo.

«Nosaltres ens en fem càrrec», crec escoltar.

Ja no sento la samarreta mullada a la boca, ni el terra humit, ni escolto la meua respiració. Perdo el coneixement i caic pel penya-segat. La ventolera gèlida intenta colpejar-me, però em protegeix una aura d'insensibilitat que em fa brillar com un cometa. Caic a la piscina i em submergeixo en un mar roig i negre, on es va ofegar algú que coneixia el meu nom.

**Continua llegint aquesta història
en el teu format favorit**

